

„Já však, Hospodine, důvěřuji tobě. Pravím: Ty jsi můj Bůh, moje budoucnost je ve tvých rukou.“ /Ž 31, 15-16a/

„Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás. Zůstaňte v mé lásce.“ /J15,9/

Podobenství o deseti družičkách

Tehdy bude království nebeské, jako když deset družiček vzalo lampy a vyšlo naproti ženichovi. Pět z nich bylo pošetilých a pět rozumných. Pošetilé vzaly lampy, ale nevzaly si s sebou olej. Rozumné si vzaly s lampami i olej v nádobkách. Když ženich nepřicházel, na všechny přišla ospalost a usnuly. Uprostřed noci se rozlehl křik: „Ženich je tu, jděte mu naproti!“ Všechny družičky procitly a dávaly do pořádku své lampy. Tu řekly ty pošetilé rozumným: „Dejte nám trochu oleje, naše lampy dohasínají!“ Ale rozumné odpověděly: „Nemůžeme, nedostávalo by se nám ani vám. Jděte raději ke kupcům a kupte si!“ Ale zatímco šly kupovat, přišel ženich, a které byly připraveny, vešly s ním na svatbu. A dveře byly zavřeny. Potom přišly i ty ostatní družičky a prosily: „Pane, pane, otevři nám! Ale on odpověděl: „Amen, pravím vám, neznám vás.“ Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu.

/Mt 25, 1-13/

Pomalou měrou se blíží konec církevního roku, a tak k nám z Bible zaznívají texty o posledním soudu a o příchodu Božího království. Mohou nás dovést k zamyšlení nad uplynulou dobou, k určitému zhodnocení končícího roku. (Nový církevní rok začíná adventem, letos v neděli 29. listopadu.)

Věřící lidé někdy napadají otázky – jaké je to Boží království? Jak se do něho dostaneme? Můžeme pro to něco udělat? Bible nám na tyto otázky odpovídá. Boží království je jako svatba. Nanejvýš radostná událost. V Izraeli je v létě ve dne velké horko, proto se svatby často odehrávají večer.

Čteme, že na svatbu šlo deset družiček. Zřejmě vypadaly stejně. Tak to na svatbách často bývá. Mají stejné šaty, stejné účesy, stejné lampy... Na první pohled jsou k nerozeznání. My však už víme víc – pět družiček bylo rozumných a pět pošetilých. Nový zákon byl psán řecky a ve staré řečtině pošetilé znamená nepraktické a rozumné znamená praktické. Nejde tedy o hodnotící názvy, ale spíše o určitou přirozenost člověka. Praktický člověk myslí na to, že by se mohlo něco stát. (Ženich se opozdí, autobus nepřijede, i když je modrá obloha, najednou začne pršet.) Nepraktického člověka něco takového nenapadne. A tak nepraktické družičky nemají olej do zásoby. Podcenily situaci.

Ženich se opozdil, olej v lampách dohasíná. Olej je spotřební zboží. Spotřebovává se. V našem textu však představuje něco zcela osobního, nedělitelného. Něco o co se nelze rozdělit. To je víra. O své víře můžeme svědčit, ale nemůžeme ji nikomu ani kousek dát. Před Bohem stojí se svou vírou každý sám za sebe.

Víru v Boha buď máme, nebo nemáme. Není žádná malá, velká nebo hluboká víra. Víra je, nebo není. Její vnímání a prožívání však není statické. Naopak. Někdy pro své okolí přímo záříme, jindy se cítíme vyhaslí. Co je pro nás tím pomyslným olejem do lampy v našem srdci? Může to být pomoc, služba druhým lidem. Lidem potřebným, nemocným, svým dětem, širší rodině. Vzájemné sdílení a naslouchání. Může to být tvůrčí činnost, skrze kterou vyjadřujeme svoji pokoru, vděčnost či otázky vůči Bohu. Pokud máme pro koho nebo pro co žít, pak nás to nabíjí.

Ale co když se okolnosti změní? Připadáme si najednou prázdní, zranění... Kde vzít další olej? Jak máme pečovat o svoji víru? Zvláště teď, když ani nemůžeme jít na bohoslužby. Obrátme se rovnou k ženichovi. Obrátme se rovnou k Bohu. Můžeme ho důvěrně oslovovat – „Abba, Otče, tatínku“. Tak to dělal Ježíš, a tak to učí i nás. Vstupme s Bohem do osobního společenství. Dejme mu svůj čas, kdy se modlíme vlastními slovy. Nechme na sebe působit Boží slovo při čtení Bible.

V našem podobenství není důležitá nevěsta ani družičky. I olej je podstatný jen v případě, že nám symbolizuje právě víru. Důležitý je ženich – Bůh. On stanovil kritérium pro vstup do Božího království. Řekl některým družičkám – „Neznám vás.“

Zná ženich nás?

„Abba, Otče, stojíme před tebou a ruce máme prázdné. Nejdříve otvíráme ústa a chtěli bychom mluvit o svých dobrých činech, ale vzápětí si uvědomíme, že vše dobré přece pochází od tebe. A tak i naše láska, dobrota a schopnosti, kterými můžeme sloužit druhým, jsou tvým darem. Bože, chceme být připraveni a nevíme přesně, jak to udělat. Máme však naději, že pro lásku, kterou nám dáváš skrze svého Syna a pro své nesmírné milosrdenství k nám lidem, uslyšíme jednou u dveří do Božího království slova – tebe já znám.“

(Slovo na neděli 8. listopadu 2020 Dana Kalivodová)